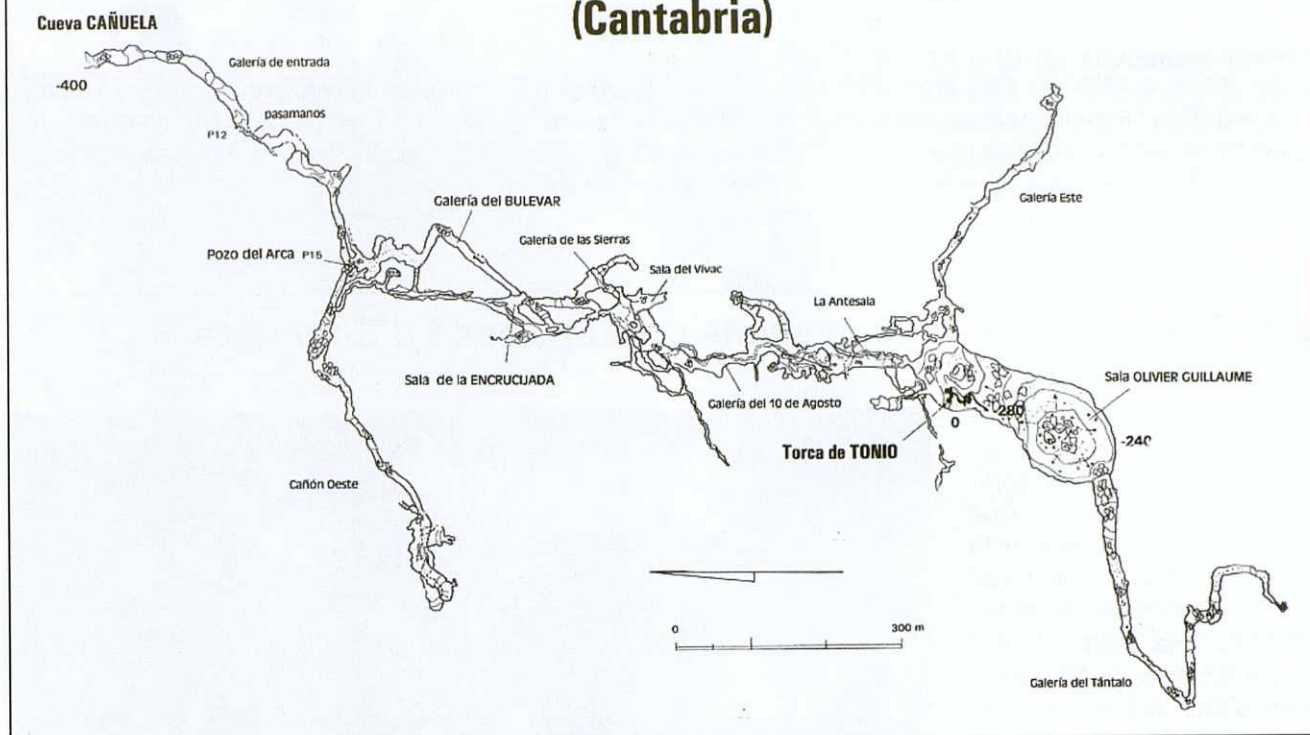

Torca de TONIO - Cueva CAÑUELA (Cantabria)

Cova Cañuela; Planta.

incident o accident que t'impedeixi avançar, et deixarà en el punt on es produeixi, absolutament bloquejat.

Però ara no és el moment de pensar en tot això. Després d'aquesta primera vertical anem baixant les següents de 17, 10 i 48 mts. En aquesta última, hi trobem un passamà que ens ajuda a pendular fins a una finestra penjada a uns 10 o 12 mts. pel damunt dels seus fons. Des d'aquí remuntem un meandre ascendent, ajudats per una instal·lació fixa. Després d'un altre pou de 10 mts., arribem a la famosa diàclasi vertical. Es tracta d'un pou de 12 mts. de profunditat i d'una amplada mantinguda que mesura entre 30 i 40 centímetres. He de reconèixer que la dificultat que pot representar el descens d'aquesta vertical degut a la seva estretor de la que tant se n'ha parlat, em nequiteja una mica, per això quan l'he superada sense cap mena de dificultat, sento un alleugeriment que per fi em tranquil·litza.

Després de baixar una rampa, seguim per un conducte on travessem un espai buit gràcies a una corda fixa, l'estat de la qual gairebé esgarrifa, i ens plantem davant d'una nova i llarga sèrie de pous de 6, 4, 55, 5, 6, 20, 13, 15, 18 i 22 metres respectivament, que ens situen en un meandre per el que circula una petita aportació d'aigua i una forta corrent d'aire ascendent, és la Gatera de la Borrasca. De sobte el buit s'obre als nostres peus. Ens trobem davant del forat que s'obre en el sostre de la sala Olivier Guillaume, la qual degut a les seves dimensions colossals és una de les més grans de l'estat. És el punt d'unió entre la Torca de Tonio i la Cueva Cañuela. Instal·lem una corda, hi muntem el davallador en una postura un xic acrobàtica i iniciem un descens completament aeri que ens permet fer peu ràpidament a la base de la sala, com-

pletament ocupada per blocs de totes mides.

Portem cinc hores dins de la cavitat i per primera vegada des de que hem entrat ens reunim tots vuit. Ens aturem una estona per reposar i fer un mos, i un cop hem carregat les piles continuem avançant. A partir d'ara anirem tots junts. Triguem ben bé quinze minuts per arribar al final de la sala. Desgripem uns passos entre blocs i arribem a la *Galería del 10 de Agosto*, on apareixen unes grans estalactites que arrenquen les primeres exclamacions d'admiració, les quals s'aniran repetint durant tot el recorregut que encara ens separa de la sortida. Passem pel damunt de la Sala del Vivac, travessem la *Galería de las Sierras* i la *Galería del Patinazo* i arribem a la *Sala de la Encrucijada* des d'on podem accedir a la *Galería de Bulevar* de grans dimensions i el terra pràcticament pla. Al final d'aquesta galeria un ressalt d'uns 12 metres, equipat amb una corda fixa ens talla el pas. Es tracta del Pozo del Arca, darrer obstacle que hem de superar abans de trobar el llarg passamà, que ens permet avançar a mitja alçada per l'enorme galeria que ens apropa a l'exterior.

Intuïm ja la sortida, i efectivament en pocs minuts ens trobem plegats en el gran pòrtic d'entrada de la *Cueva Cañuela*. Fa set hores i mitja que hem entrat per la *Torca de Tonio*. És negra nit quan iniciem el camí de baixada cap al cotxe que hem deixat aquest matí no gaire lluny d'aquí. Els rostres no poden (ni volen) dissimular, i reflecteixen la nostra satisfacció per la realització d'aquesta integral del tot recomanable. Al cap d'un parell d'hores asseguts al voltant d'una taula rematem la sortida amb un sopar d'antologia.

Antoni Rocias